

Casa en flames

Portat per una mena de passió fogaosa que m'estira com una sirga de barca a mig camí de la curiositat i de la cerca d'un refugi climàtic fresc a l'estiu, intentaré orientar el lector cabdellant una crítica d'un film nou anomenat *Casa en flames*, del director català Dani de la Orden (1989), que recomano, si més no, perquè diu més del que vol dir a primera vista. Tracta d'una família suposadament burgesa, no n'estic segur que en sigui, sembla més aviat un estereotip vendible, que seguint pautes teatrals, es produeix en una unitat d'espai i de temps espectacular, desitjable, una comèdia de tons amables i fons incendiari. En efecte, en una casa d'estiueig majestuosa a Cadaqués durant un *weekend* d'estiu una família divorciada es troba de nou amb el propòsit de vendre la casa vora el mar que ja no fan servir. La disparitat d'interessos i caràcters és clara. Fins aquí un argument identificable per a un espectador democràtic.

La gràcia alada del film gravita sobre els diàlegs incisius, espurnejants, punyents, vibrants i de vegades profunds, altres vegades amb aparença de profunditat. He escrit això portat pel record de les bombolles de cava que evocaven els diàlegs jocosos (seguim en la pauta teatral de comèdia i de sèrie televisiva) però com a les bones novel·les

↓ LA DARRERA PEL·LÍCULA DE DANI DE LA ORDEN ÉS UNA COMÈDIA DRAMÀTICA QUE DESPULLA ELS TEMORS DE LA CLASSE MITJANA

de tesi quasi tota la pel·lícula descansa sobre un personatge central i, alhora, un rol universal: la marassa lloca, la marassa que malcria, la marassa que esdevé, a l'ombra, un personatge universal reconeixible: per a uns, la consentidora, per a altres, la que sustenta l'entramat familiar fins en la tragèdia. És un personatge tràgic com correspon a l'actriu que el representa: la magnífica Emma Vilarasau, ara somrient, de

tant en tant. El to de comèdia esdevé paradoxal: com el desenllaç. El fill consentit representat per Enric Auquer es resumeix en la frase del director: "l'amor incondicional produeix monstres".

La frase és hiperbòlica, però clara. L'actuació d'Enric Auquer és extraordinària i encertada: adaptat com un guant al paper de nen consentit. La resta de personatges són més tèrbols però convincents: la filla insatisfeta amb si mateixa, amb la seua vida, amb la maternitat, i en el matrimoni, el marit egoista flagrant, gran posseïdor de fortunes lluïdes, amb un puntet d'ironia, em semblen estereotips teatrals. La psicòloga, que és representada per l'actriu Clara Segura, és un altre personatge ferm: una mena de déu postmodern, de capellà postmodern exactament.

Estem en l'acabament d'un cicle eminentment sentimental? En començarem un altre del tot diferent? El film és netejador. El foc crema les incoherències. El símbol guanya el llenguatge, que només és espurneig. Les flames llepen i consumeixen les il·lusions d'una època d'abundància i error.